

# PATHFINDER

## REALITA, NEBO BIO ILUZION



Vítejte ve světě opravdové reality, vítějte ve světě OSKAR IMAX. Přibližně těmito slovy přivítala uvaděčka mne a ještě asi 4 stovky chtivých diváků. A pak se ten zázrak udál. Na filmovém plátně se pohybovali tvorové hlubin a byli tak skuteční! Měl jsem několikrát chuť dotknout se rybky plující u mé hlavy. Sotva jsem si však sundal speciální brýle, viděl jsem jen rozmazaný obraz, z kterého po chvíli bolely oči. Pln obdivu k technickému pokroku vycházím do ulic velkoměsta. Ulic plných krásných lidí. Ulic, kde obří nápisy slibují více ze života s mobilem XY, slibují, že vaše prádlo zazáří běloskvoucí čistotou, dětské zabečky zůstanou vždy neuvěřitelně suché a bankovní dům Fň vyřeší problémy za vás. Vše kolem bylo tak krásné, žádoucí a in. Vtom jsem potkal člověka vybírajícího příspěvky na děti s leukemií. Rázem mi spadly růžové brýle. Zbyl jen rozmazaný obraz a v očích slzy. Jaký je skutečně náš svět? Dobrý? Zlý? Kdo ví? Jsem vděčný Bohu za možnost pevného připojení na universenet, kde mohu hledat odpovědi na své otázky a za free-tarif pronikat do světa skutečné reality.



K4



## „VLÁJKA V ZHŮRU LETÍ“

Nedávno, bylo to zrovna při státním svátku, jsem ve vlaku mimoděk zaslechla zvláštní rozhovor. Začínal takto: „Nechápu, na co se dělají takové ceráty s těma vlajkami. Dyť je to stejně jen kus hadru.“ „Páni,“ pomyslela jsem si, „my Pathfindeři vlastně také máme vlajku. A proč?“ Zeptala jsem se našeho kamaráda Karla.

*„K dobrému oddílu patří různé obřady. Mnohé z nich jsou si podobné, nehledě na zemi, organizaci, oblast nebo oddíl. Máme ale také ty „SVĚ“, které nás odlišují a při nichž srdce každého patriota jihne. Pomáhají upevnit a prohloubit prožitek v naší mysli, vychovávají k úctě vůči tradici a autoritám. Mají probíhat v příjemné atmosféře a neměly by být odbyté. Nezapomeňte, že jsou vaší vizitkou. Klasickým táborovým obřadem je také vztyčování a snímání vlajky. Má svá pevná pravidla, v případě státních symbolů dokonce chráněná zákonem. Nechcete-li utržit ostudu, nezapomeňte, že:*

- Vlajka se vztyčuje až po východu slunce a snímá do západu. Má-li být z mimořádných důvodů vztyčena v noci, třeba kvůli významné návštěvě, má být osvětlena a strážena.
- Při užívání se vlajka nesmí dotknout země či vodní hladiny.
- Po dobu obřadu všichni přítomní zachovávají důstojný klid a vlajku sledují. Osoby ve stejnokroji ji zdraví.
- Vyvěšujeme-li více vlajek, ta nejčestnější se umísťuje vpravo (z pohledu diváků vlevo), vztyčuje se první a snímá poslední. Listy vlajek a stožáry mají mít stejné rozměry. Nejčestnější je vlajka hostitelské země či organizace.

**At' ta vaše vlaje v co nejčerstvějším povětří!**



# ??? PROČ ???

Ahoj, vzpomínáš si ještě, o čem jsme si spolu povídali před prázdninami? Asi ne, že? To nevadí, trochu si to připomeneme a zkusíme najít odpovědi na otázky, které nám zůstaly nezodpovězené. Proč věříš v Pána Boha? Proč chodíš v sobotu do sboru? Proč nejíš vepřové? Proč nepiješ? Proč si neužíváš? Proč nejsi jako ostatní? Řekni mi, proč???



Máš pravdu, je to knížka, ale je v ní napsáno mnohem víc, než jen povídání pro staré babičky. Jsou tam odpovědi na všechny ty nezodpovězené otázky PROČ.



Proč děláme některé věci, které ostatní nedělají, a proč neděláme věci, které ostatní dělají? Když nikdo z nás nebyl ještě na světě, a ještě mnohem, mnohem dříve, postavil se v nebi proti Pánu Bohu jeden z nejschopnějších andělů a řekl, že je Pán



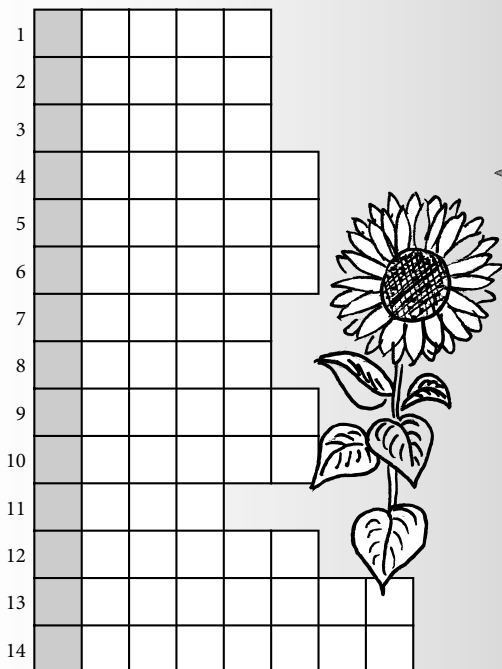
Bůh nespravedlivý. Že dělá věci špatně a že je sobecký vládce. Začal to říkat všem bytostem kolem sebe. Někteří mu uvěřili, jiní si říkali, že by to mohla být pravda, a jiní si zase mysleli: „Tak to přece není, my ho známe a on nás má rád.“ Zkuste o tom přemýšlet. Představte si, že jste králové a královny v nějakém velkém a krásném království. Snažte se být spravedliví a měřte všem úplně stejně. Nikomu nenadržujete. Ale jednou se dozvíte, že váš rádce, váš pomocník, ten kterému jste věřili, tak právě ten vás za zády pomlouvá a říká všem ve vašem království, že jste nespravedliví. Že děláte věci špatně a že jste sobecký vládce. Napište mi, co byste s takovým bývalým kamarádem udělali. Víte, že to, co o vás říká, není pravda, ale ostatní to nevědí. Těším se na vaše nápady :)  
*RUZA@FREEMEJL.CZ*



Kamarádi, nezapomínejme, že:

..... (tajenka)  
je schopno mít zálibní v dobrém.

1. Muž, který vedl Izraelce při dobývání Jericha.
2. Prorok, který vzkřísil mrtvého i po své smrti. (2 Kr 13,20-21)
3. Jméno muže, kterému Achab zabavil vinici. (1 Kr 21,1-16)
4. Kým byla žena ze Sarepty, jejíž mouka a olej neubývaly. (1 Kr 17,14-16)
5. Jméno muže, kterému nosili havrani jídlo.
6. Muž, který zabil lva. (Sd 14,6)
7. Otec Samuele (1 S 1,1-2)
8. Jméno bratra Rebeky.
9. Jméno Timoteovy matky. (2 Tm 1,5)
10. Kdo řekl: „Mluv, Hospodine, tvůj služebník tě slyší.“?
11. Jméno služebné z domu matky Jana Marka v Jeruzalémě. (Sk 12,13)
12. Koho měly 3 vystřelené šípy varovat před nebezpečím?
13. Král, který se uzdravil pomocí suchých fíků. (2 Kr 20,7)
14. Kdo ležel na Boží příkaz 390 dní na levém boku? (Ez 4,4-5)



# OHLEDNUTÍ ZA MÚZIČKOU – ČS 2003

Umíte slovy popsat zpěv anebo v několika větách vystihnout obraz či plastiku? Ne? A přesto se s vámi chci rozdělit o prožitek letošní Múzičky. Netroufám si však popisovat jednotlivá díla a vystoupení, netroufám, protože nemusím — vy sami můžete, budete-li přístě chtít, dosáhnout na tento zákusek. Podobně náročné je vyprávět o Bohu, do slov přetřansformovat svoji víru, to co důvěrně prožíváme s Bohem — tady je však naše role nenahraditelná. Ale zpátky k Múzičce. Letos se nás sešlo kolem 170. Soutěž byla poměrně vyvážená — jak co do spektra jednotlivých příspěvků, tak i co do jejich úrovně. A tak jsme mohli sledovat 6 divadel, 11 písniček, 3 sborové písně, 8 básní a melodramů. Večerní vernisáž také stála za zhlédnutí, kromě jednotlivých kreseb tam byla keramika, paličkování a jiné zajímavé rukodělné výtvary. V letošním ročníku jsme také přivítali zbrusu nové členy poroty — paní Věru Vážanskou, bývalou herečku, dnes učitelku a vychovatelku, pana Marka Vávru, učitele hudby a zpěváka muzikálu

„Evita“, a Reného Kloudu, komorního kytaristu a učitele hudby. Myslím, že byli obohaceni, ať už svým odborným hodnocením, poznámkami či inspirativním vystoupením. Přemýšlím-li nyní zpětně o Múzičce 2003, na mysl mi přichází verš z 1K 10,31: „*Ať tedy jíte či pijete či cokoli jiného děláte, všechno činite k slávě Boží.*“ Děkuji dětem, děkuji jejich vedoucím, děkuji rodičům, že jsme mohli prožít den, který nebyl jen soutěží a určitě nebyl na prvním místě závodem o prvenství. Byl to den naplněný „činěním ke slávě Boží“. Neboť vše, co se na pódiu dělo, bylo oslavou Boha, vyznáním víry, radostí z darů.

DAWY



## VÍTĚZOVÉ

### Kategorie Písnička

H. Frajová (Praha-Smíchov) – „Obláček“

Š. Kuruczová (Ml. Boleslav) – „Davidova píseň“

K. Kloudová, D. Kučerová, M. Jonczyová (Praha-Vinohrady) – „Život je dar“

### Kategorie Sbor

Praha-Vinohrady – „Topné období“

### Kategorie Drama

Praha-Vinohrady – „Lucernička“

### Kategorie Recitace

A. Ejemová (Vamberk) – „Kytičky“

M. Ejem (Vamberk) – „Pepita“

E. Bartizalová, D. Krausová (Jindřichův Hradec) – „Čtvero ročních období“

### Kategorie malba/kresba

Š. Kuruczová (Mladá Boleslav)

V. Škrla (Tábor)

### Kategorie plastika/aj.

A. Ejemová (Vamberk)

Š. Hlouch (Praha)

*Toto je však jen vrcholek neméně krásných vystoupení a prezentací ostatních.*

# KLÍČOVOU DÍRKOU DO PŘÍRODY



„Dnes jsem zjistila, že mohu létat! Úchvatný pocit. Když už jsem si myslela, že se rozplácnutí o zem nevyhnu, najednou to fungovalo! A pak už to byla jen samá legrace: prudce zatočit doprava, pak dolů a nahoru a... No jo, já vím, naši mi také říkají, že mi to moc štěbetá. Vlastně jsem vám chtěla vyprávět něco o mně. Jmenuji se Jiříčka Obecná. Když jsem hodná, říkají mi doma Jiří. Jsem příbuzná vlaštovek, ale moje tety mají na ocásku dlouhé špičky. Nosím krásný černý fráček, i když jsem holka. Bydlím v hnízdě, které náš tatka přilepil z venku na dům. To právě tety vlaštovky nedělají. Ty si staví „bejváky“ uvnitř lidských budov. A víte, proč jsem dnes z toho létání tak „vodvazaná“? Protože pánové, to dá fušku! Tatka mi vyprávěl, že nějaký jeho kolega, pan Kolibřík, je prý tam od nich nejmenší, měří jen 3 cm! Tak ten dokáže zamávat křídly osmdesátkrát za vteřinu! Kdyby měl člověk vyvinout tak velkou sílu, musel by zvednout každou vteřinu 56 pytlů cementu metr nad zem. To je, co?! A tak mám velkou radost, že ze mne Stvořitel udělal takového siláka a super letce. Taky jím jednou budu — až to trochu natrénuji. Pak, v ohrožení mohu vylézt nahoru tak rychle, že mě nechytne ani sokol. Abych mohla řídit rychlost svého letu, mám u kořenů per upevněno přes 1200 svalů. Taky mě to pěkně zadýchá. Když jsem v klidu, nadechnu se asi 26krát za minutu, ale při létání je to až 490krát. Moje plíce jsou totiž podporovány speciálními vaky, které slouží zároveň jako chladiče létacích svalů a také jako ochranné polštářky pro mé vnitřnosti. (Abychom nemusely při prudkém brzdění zvracet.) Stejně to Bůh moc krásně pro nás vymyslel, co říkáte? A můžete si o mně přečíst i v Bibli. Najděte si Žalm 84. Tak čáo, letím...“



PŘEVYPRÁVĚLA LUCIE

## MÍRÁK 2003 — POMOHL NÁM PROHLÉDNOUT?



Patří dík vedení ČS unie CASD, že zajistilo návštěvu bratra ThDr. Daniela Dudy na letošním, již devatenáctém Míraku.

Když mladý organizační výbor odsouhlasil téma „Věříme si?!“ i řečníka, měl každý tak trochu jinou, ale svou představu o tom, co se bude dít. Jistě nechyběly ani obavy, jak vše zvládnou.

Skutečnost, kterou nám zajistil náš milující Pán přes svého služebníka Daniela Dudu a všechny ostatní nezištně a upřímně sloužící pořadatele i přispívající účastníky, nenechala nikoho na pochybách. Téma, obsah i řečník, to vše byla správná volba.

A kolikrát jste si vy sami položili otázku: Věříme si? Jak jste si odpověděli? Neobjevilo se ve vaší myslí dlouhodobě přestované tvrzení, že by to bylo nezdravé sebevědomí nebo dokonce pýcha, kdybyste řekli: Ano!?

Společnost vyžaduje od mladých, aby byli sebevědomí, průrazní a projevovali své zdravé sebepojetí.

Organizátoři Míraku 2003 zvolili téma „Věříme si?!“ Neříká nám to nic o vnitřním stavu mladé generace naší církve tváří v tvář očekávání konce světa?

Kde se vůbec vzala v mládeži taková věta? Není to urážka jeden a půl století staré církve? Přece každý člen věří přítomné pravdě své doby. Proč tedy zpochybňovat vlastní víru? Kdo vůbec v této generaci vypěstoval a dovolil položit takovou otázku? A jsou na tom ostatní generace našich spoluvěřících jinak nebo snad lépe? Věříme dvaceti sedmi věroučným článkům církve? Věříme našemu vedení? Věříme, že jsme prorockým hnutím? Věříme, že máme jistotu spasení? A věříme si jako křesťané — kristovci?

Možná, že za upřímnými odpověďmi na tyto otázky najdeme své místo ve společenství i společnosti. Snad tam najdeme odpověď na statistickou stagnaci či pokles členů místní církve. Snad tam najdeme sebe.

Kázání i přednášky bratra Daniela Dudy vtáhly účastníky do sebezpoznávání toho, co nás utvářelo a utváří. Mnohým odpověděl na nevyšlovenou otázku: „Proč jsem takový, jaký jsem?“

A v neděli se stalo něco, co nečekal nikdo z organizátorů. Účastníci setkání dostali na výběr ze dvou aktivit. Na jedné straně to byla akčnost současnosti — hrátky s paintbalem, na druhé straně dvě hodiny na přednášce bratra Daniela Dudy. Na první akci se přihlásilo okolo 60 účastníků. Na druhé se tísnilo okolo 250 lidí ve zcela zaplněném sále (včetně balkonu) modlitebny v Ostravě–Mariánských Horách. Možná by se patřilo říci: To tu ještě nebylo. A není to nadsázka. Tolik mladých lidí nikdy nezůstalo na jakoukoliv nedělní aktivitu Míraku. Více jak 200 mladíků a děvčat a okolo 30 „kabovských“ mládežníků do 80 let.

Svůj podíl na této statistice mělo jméno a hlavně styl bratra Dudy. Jsem přesvědčený, že pojetí tématu „Věříme si?!“ bylo trefou do černého. Potřebovali jsme to. Ať mladí, dospělí, starší či věkem zralí adventisté.

Pomohl nám Mírak 2003 prohlédnout, kde hledat osobní růst? Jsem přesvědčený, že by v nejbližší době měla střední generace podniknout svůj týdenní „Mírak“ s názvem „Biblický týden“, na kterém bychom, vedeni Duchem svatým a jeho schopným nástrojem, přemýšleli, odkud jsme vyšli a v čem jsou osobnostní i osobní kořeny nás jako křesťanů — adventistů. Pán Ježíš Kristus kdysi dávno řekl: „Poznáte pravdu, a pravda vás učiní svobodnými.“ (J 8,32) A dodnes má pravdu.

HONZA F. SEN.

## Zasít nestačí...

### Ulice

Ještě nyní na to vzpomínám, jak v červencových dnech minulého roku přijeli k nám do Zlína mladí evangelisté. Dostali jsme od nich spoustu adres, které jsme pak vyhledávali a zájemce kontaktovali. I já jsem dostal několik — ale jedna byla zvláště výjimečná. Vůbec totiž nebylo jednoduché ji najít. Podle mapy města jsem si vyhledal, kde leží, a zajel pak trolejbusem na konečnou. Ulice měla zvláštní tvar, jakoby nedokončené elipsy. Dům od domu jsem hledal to správné číslo, chodil sem a tam, vypytał se, ale ne a ne ho najít. Tu první neděli jsem nepochodil. Dokonce ani tu druhou ne. Když jsem se bez úspěchu vracel domů, přemýšlel jsem, jestli mám opravdu tak špatný orientační smysl nebo jestli je to „něč“ práce, abych adresu nenašel. Třetí neděli jsem procházel celou ulici znovu. Teprve pak jsem si všiml, že úplně na konci se kratičce napojuje další ulice. Od místního důchodce jsem se dozvěděl, že i ona má stejný název, a to byste neuhodli — v posledním domě jsem „svého“ adresáta opravdu našel. Když jsme spolu mluvili, znovu vyslovil zájem o biblické přednášky a seminář o stresu. A když jsem ho pozval na konkrétní termín — přišel. Byl jsem vděčný, že jsem se nenechal odradit ani tak zapeklitou ulicí a že moje námaha přinesla své ovoce.

*FÜRST VLASTIMIL ST.*

### Přítelkyně

Když jsme vloni na podzim, po akci „Léto s KE“, zvali přátele na mostové akce v našem sboru, rozhodli jsme se pozvat i jednu známou ze Zlína. Chystaly se právě zdravotní přednášky s ochutnávkami. Mrzelo nás, že paní odmítla a neměla zájem. Ale řekla nám, že pozvánku dala své přítelkyni, která se o životosprávu a zdravé stravová-

ní velmi zajímá. Přišla. A od té doby nevynechala žádnou akci sboru. Začala navštěvovat pravidelně Kluby zdraví, a protože je bývalá učitelka, sama se také aktivně zapojila do přednášení několika témat New Start. Pečlivě také studuje seminář pro přátele — Zjevení, který ještě stále pokračuje, a co se dozvídá, uvádí do praxe. Nevynechává ani sobotní shromáždění a studuje úkoly sobotní školy. Máme z toho velkou radost, ale ta největší vděčnost za to patří našemu nebeskému Otci.

*DANKA ŠKRLOVÁ*

### Nástěnka

V období loňského nového misijního zapojení členů do následné práce ožila a začala sloužit i naše sborová nástěnka. Na předposlední setkání semináře o stresu přišla do našeho sboru úplně nová paní. Ještě nikdy u nás nebyla, nikdo ji neznal ani nebyla žádným kontaktem od KE. Hned u dveří nám děkovala, že nás mohla u nás v Malenovicích najít. Ptali jsme se, jak se o nás dozvěděla, a ona řekla, že jen tak „náhodou“ šla kolem naší sborové nástěnky ve Zlíně, o které jsme už dávno přemýšleli, že ji vypovíme. Zdálo se nám, že je na málo frekventovaném místě a že ji snad nikdo ani nečte. Paní upoutala pozvánka na seminář o stresu a podle vystaveného plánu se nás rozhodla v Malenovicích najít. Byla hrozně ráda, že se jí to podařilo. Svěřila se nám, že se v životě přesvědčila, že člověk sám na všechno nestačí, a že už byla rozhodnutá „skoncovat to tady“, ale pozvánka na nástěnce jí dala novou jiskřičku naděje. Seminář se jí líbil. Byla toho všeho tak plná, že se ještě po cestě domů, na zastávce i v trolejbusu sdělovala našim sestřám, které se vracely z přednášky. Dokončila seminář, přijala pozvání na slavnostní křest 9 mladých lidí u nás a navštívila i přednášku Klubů zdraví o detoxikaci organismu. Byla to pro nás velice cenná zkušenost. Nástěnku jsme si